

hun af Hensigtsmæssighedshensyn havde svaret Moderen, som var begyndt at gøre hende intime Spørgsmaal, havde der vist sig Tegn, der bestyrkede hendes Formodning. Til Per havde hun dog endnu intet nævnet derom, og noget sikkert vidste hun da heller ikke, idet hendes naturlige Funktioner altid havde været præget af stor Uregelmæssighed. Selve Forestillingen om at være Moder ængstede hende egenlig kun forsaavidt, som hun til Tider frygtede for ikke at have Kræfter nok til at føde et Barn til Verden. I enkelte Øjeblikke kunde den endog vække en egen lys, lidt vemodig Glæde i hende, ligesom fylde hende med et blegt Solskin. Men i det hele og store beskæftigede Sagen hende langt mindre, end hun paa Forhaand vilde have troet. For hver Gang hendes Tanker drejede sig om hendes Tilstand, kresede de hundrede Gange omkring Per. — Langt mere angribende og ødelæggende for hende var stadig hendes uovervindelige og ubeherskelige Skinsyge.

I forøget Uro og Spænding havde hun levet, siden der var bleven Tale om at kalde Per hjem. Ikke med et Ord havde hun dog søgt at paavirke hans Afgørelse, skønt Ivan oftere havde tilskyndet hende dertil. Og dog begreb heller ikke hun Grunden til hans fortsatte Ophold i Rom, der oprindelig slet ikke var taget med i hans Rejseplan, og hvor han jo næppe kunde have noget specielt at gøre. Dersom det virkelig (som han skrev) alene var af Hensynet til den paabegyndte Byste, han lod sig holde tilbage, forekom det hende utilgivelig ubetænksomt.

Nu havde han tilmed i de sidste Dage sendt hende et Par underlig usammenhængende Breve, der vel paa ingen Maade var ukærlige, tværtimod,